

Arrest

nr. 89 288 van 8 oktober 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat F. LANDUYT en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 15 maart 2011, verklaart er zich op 5 maart 2012 een tweede maal vluchteling.

1.2. Op 12 juni 2012 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 13 juni 2012 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Peshawar te Pakistan. Uw familie, afkomstig van Paktia, vluchtte naar Pakistan ten tijde van de Russische inval. Kort na uw geboorte verhuisden jullie van Baghbanan naar het nabijgelegen Shamsatoo vluchtelingenkamp. Uw vader was in het kamp actief voor Hezb-i-Islami. Een aantal maanden voor uw vlucht uit Pakistan werd u door uw vader verplicht om Jihad-training te volgen. Toen de verantwoordelijken van de training u klaar vonden voor de strijd lichtte u uw moeder hierover in. Zij lichtte op haar beurt uw oom in die uw vertrek uit Pakistan regelde. Via Quetta reisde u naar Iran en vervolgens Turkije van waaruit u gedeporteerd werd naar Kabul in Afghanistan. Bij een tweede poging slaagde u er wel in Europa te bereiken. U verbleef meer dan twee jaar in Griekenland vooraleer u verder reisde naar België, waar u zich vluchteling verklaarde op 18 maart 2011. Daar u geen gevolg gaf aan het aangetekend schrijven dat u opriep op 26 oktober 2011 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming genomen.

Op 5 maart 2012 verklaarde u zich een tweede maal vluchteling. Ter staving van uw asielrelaas legde u een Afghaans paspoort voor dat u werd uitgereikt in de provincie Paktia in Afghanistan op 19 januari 2008.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

U bent er echter niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie geloofwaardig te maken of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient immers te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u werkelijk tot de groep van Afghaanse vluchtelingen in Pakistan behoorde. Aangezien uw asielrelaas zich afspeelt in deze context, roept dit ernstige vragen op bij de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Vooreerst hebt u bedrieglijke verklaringen afgelegd over uw leeftijd en geboortedatum. Bij aankomst in België verklaarde u zestien jaar oud te zijn (zie DVZ, inschrijving van de asielaanvrager). Uit een onderzoek dat uitgevoerd werd door de Dienst Voogdij in het universitair hospitaal St-Rafaël te Leuven bleek echter dat uw leeftijd op 19 mei 2011 geschat werd op 20.6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. Er dient tevens te worden besloten dat u de asielinstanties door het opgeven van foutieve gegevens hebt willen misleiden om op basis van uw vermeende minderjarigheid aanvullende bescherming te verkrijgen. Deze vaststelling draagt allerm minst bij tot de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Bovendien bleek u tijdens het gehoor op het CGVS niet bij machte een inschatting te maken van uw leeftijd wat erg bevreemdend is (CGVS, 04/06/12, p. 5). Van een asielzoeker, en in het bijzonder een asielzoeker die scholing heeft genoten, kan verwacht worden dat hij of zij bij machte is zijn of haar leeftijd bij benadering aan het CGVS mee te delen.

Deze vaststelling roept eveneens vragen op bij uw asielmotieven. U stelt immers dat u als minderjarige, onder invloed van uw vader, dreigde te worden gerekruteerd voor de jihad. Aan deze voorstelling van de feiten kan aldus slechts weinig geloof worden gehecht.

Wat meer is, ter staving van uw asielrelaas legt u een Afghaans paspoort voor dat u verkreeg in de provincie Paktia op 19 februari 2008. Volgens dit paspoort zou u geboren zijn op 17 februari 1988. Dat u enerzijds wel in staat bent een paspoort voor te leggen dat aan u zou zijn uitgereikt en waarop uw leeftijd en geboortedatum prijken maar anderzijds op eigen initiatief niet kan aangeven welke leeftijd u hebt, roept vragen op over de oprechtheid van uw verklaringen.

Uw verklaringen aangaande uw paspoort, het enige door u voorgelegde document ter staving van uw identiteit en asielrelaas, bleken overigens allerm minst coherent. Vooreerst bleek u ten tijde van uw eerste asielaanvraag slechts in staat een kopie van dit document voor te leggen. Dit zou u destijds per e-mail zijn opgestuurd door uw oom (CGVS, 10/10/11, p. 9). Tijdens uw tweede asielaanvraag beweert u dan weer dat het paspoort u per post werd opgezonden en u dit reeds voorlegde tijdens uw eerste asielaanvraag, wat hoegenaamd niet correct is (CGVS, 04/06/12, p. 4). U beweert nu tevens helemaal nooit contact te hebben gehad met uw familieleden per e-mail. U kon heden echter eveneens geen bewijs voorleggen dat uw paspoort u per post werd opgezonden. Verder is het merkwaardig te noemen dat op uw paspoort Paktia, een provincie in Afghanistan, als geboorteplaats vermeld wordt daar u steeds doorheen uw asielprocedures volhield dat u in Peshawar te Pakistan werd geboren. Voorts wordt op het paspoort vermeld dat u chauffeur zou zijn van beroep hoewel u zelf bekende nog nooit met een auto te hebben gereden (CGVS, 04/06/12). Tevens beweerde u dat uw oom u had aangeraden een

paspoort te laten aanmaken maar merkwaardig genoeg bleek u niet te weten voor welk doeleinde dan wel (CGVS, 04/06/12, p. 5). Het paspoort zou zijn aangemaakt kort nadat u vanuit Turkije naar Afghanistan zou zijn gedeporteerd. Daarna zou u echter vrijwel meteen opnieuw gevlucht zijn zonder enige identiteitsdocumenten (CGVS, 04/06/12, p. 13). U hebt het paspoort dan ook nooit daadwerkelijk gebruikt. Deze vaststellingen roepen dan ook vragen op over de echtheid van het enige document dat u voorlegt ter staving van uw identiteit.

U beweerde verder dat het paspoort u was uitgereikt op basis van een eerder verkregen Taskara (Afghaanse identiteitskaart) die in het bezit van uw oom zou zijn. Als u gevraagd werd waarom u de Taskara niet voorlegde ter staving van uw asielrelaas merkt u op dat vrienden in België u hadden aangeraden dit niet te doen (CGVS, 04/06/12, p. 5). Het CGVS merkt op dat er van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij alle elementen ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk indient.

Wat er ook van zij, op basis van uw verklaringen kan er geen geloof gehecht worden aan uw bewering steeds als Afghaanse vluchteling in Pakistan te hebben gewoond. Zo beweerde u dat uw familie ten tijde van de Russische inval in Afghanistan naar Pakistan gevlucht zou zijn (CGVS, 04/06/12, p. 6). U bleek echter niet te weten wanneer die Russische inval dan wel had plaatsgevonden. Het mag ook ten zeerste verbazen dat u geen enkele mujahedin beweging, op Hezb-i-Islami na, bij naam kon noemen. Dat u die kennis ontbeert kan niet geringschat worden. Deze bewegingen bepaalden immers sterk de geschiedenis van Afghanistan in de afgelopen decennia en zijn bovendien zeer sterk actief binnen de vluchtelingengemeenschap in Pakistan. Zo ook, zoals u zelf aangaf, in uw eigen vluchtelingenkamp Shamsatoo waar Hezb-i-Islami de plak zwaait. U hield wel vol dat uw vader, die in Pakistan voor Hezb-i-Islami actief was, rechtstreeks betrokken was bij het verzet tegen de Russische inval in Afghanistan maar op welke manier kon u niet concreet toelichten (CGVS, 04/06/12, p. 14). Of dit met Hezb-i-Islami was, kon u bevestigen noch ontkennen. U bleek zelfs hoegenaamd niet te weten of uw vader in Afghanistan politiek actief was geweest. Als u verder gevraagd werd wat er verder zoal in Afghanistan gebeurde nadat uw familie naar Pakistan was verhuisd, ontweek u de vraag en beweerde u dat u hierover niet met uw vader kon spreken omdat hij u altijd sloeg (CGVS, 04/06/12, p. 7). U had echter ook op andere manieren iets te weten kunnen komen over de Afghaanse situatie.

Hoewel u verder op een aantal vragen die u werden gesteld tijdens het gehoor wel de juiste antwoorden kon geven (bijv. etnische groepen) dient het CGVS te vermelden dat die kennis een ingestudeerde indruk naliet op basis van het onevenwicht met de zaken die u niet bleek te kennen. Zo zag u in Nawruz (Afghaanse nieuwjaar) verkeerdelijk de 'vrijheidsdag' van Afghanistan (CGVS, 04/06/12, p. 15). Wanneer die vrijheidsdag of nieuwjaar dan wel zou gevierd worden in Afghanistan bleek u evenmin te kunnen verduidelijken (CGVS 04/06/12, p. 15 & 10/10/11, p. 11). Tevens kende u de Afghaanse munteenheid (Afghani) niet (CGVS, 04/06/12, p. 14). Dit is erg opmerkelijk daar u zelf na uw deportatie in Afghanistan vertoefde (en er onder meer een paspoort liet aanmaken) en vele van uw familieleden regelmatig heen en weer reisden tussen Pakistan en Afghanistan. U bleek ook de maanden van de Afghaanse kalender niet te kennen hoewel u in Pakistan naar een Afghaanse school gegaan zou zijn en steeds in het Afghaanse kamp Shamshatoo zou hebben geleefd (CGVS, 10/10/11, p. 10).

Daarenboven bleek u bijzonder weinig uitleg te kunnen geven bij vragen omtrent de Afghaanse vluchtelingengemeenschap in Pakistan. Ook dit wijst erop dat u geen lid bent geweest van deze grote Afghaanse gemeenschap. Zo bleek u niet te weten of uw familieleden of vrienden in het vluchtelingenkamp al dan niet in het bezit waren van identiteitsdocumenten en had u nog nooit een vluchtelingenkaart gezien. Er kan verwacht worden dat u over deze zaken een begin van informatie bezit rekening houdend met het belang van deze documenten voor miljoenen Afghanen in Pakistan. U bleek ook helemaal niet te weten of er ooit registratierondes van Afghaanse vluchtelingen hebben plaatsgevonden, wat erg merkwaardig is (CGVS, 04/06/12, p. 10). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt nochtans dat er bijvoorbeeld in 2007 meer dan twee miljoen Afghanen in Pakistan geregistreerd werden. Dat u dit compleet zou zij ontgaan indien u daadwerkelijk deel hebt uitgemaakt van de Afghaanse gemeenschap is schier onmogelijk. Ook had u nog nooit gehoord van UNHCR, de VN-organisatie die onder meer verantwoordelijk was voor deze en andere registratiecampagnes (CGVS, 04/06/12, p. 14). U bleek verder geen enkele organisatie te kennen die met Afghaanse vluchtelingen in het kamp werkte en u zou er ook nooit ervaring mee gehad hebben. Dit alles roept zeer ernstige vragen op bij uw bewering een Afghaan uit Pakistan te zijn. Ook het feit dat u niet op de hoogte blijkt te zijn van het bestaan van enkele aan Shamshatoo-gelinkte kranten (zoals Shahadaat) is een zeer opmerkelijke vaststelling (CGVS 10/10/2011 p.13-14). Hetzelfde dient te worden gesteld inzake de vaststelling dat, gevraagd naar Hezb-i-Islami persoonlijkheden in het kamp, u zich steeds in zeer beperkte bewoordingen dient uit te laten en het enkel heeft over een zekere Ezat(ullah) (Abdul Malik) (CGVS 04/06/2012 p.15-16 en 10/10/2011 p.12). Dit alles is zeer opmerkelijk voor iemand die beweert zowat z'n ganse leven in dit kamp te hebben geleefd.

Ten slotte beweerde u naar Kabul te zijn gedeporteerd vanuit Turkije bij uw eerste vluchtpoging. U zou daarna vrijwel meteen opnieuw gevlucht zijn naar Europa, en dit via Peshawar. U bleek zich echter niets te herinneren van de reisweg tussen Kabul en Peshawar of van de plaats waar u de grens bent overgegaan, wat eveneens merkwaardig en ongeloofwaardig is (CGVS, 04/06/12, p. 15).

Bovengaande opmerkingen laten niet toe geloof te hechten aan uw verklaringen betreffende uw identiteit en achtergrond. Bijgevolg maakt u evenmin uw problemen aannemelijk in geval van terugkeer naar uw land van herkomst en kan u de status van vluchteling of van subsidiaire bescherming niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en het beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoeker stelt na een theoretische uiteenzetting over de formele motivering dat hij zijn paspoort heeft voorgelegd teneinde te bewijzen dat hij wel degelijk de leeftijd heeft die hij heeft opgegeven, Afghaan is en uit de streek Paktia afkomstig is. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt volgens verzoeker ten onrechte dat het relaas ongeloofwaardig is en er onduidelijkheid is over zijn leeftijd. Door het neergelegde paspoort is er echter geen discussie meer over zijn identiteit en nationaliteit.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 57/6 van de vreemdelingenwet. Verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte geen subsidiaire beschermingsstatus heeft toegekend. Hij heeft immers ter staving van zijn asielaanvraag een aantal documenten bijgebracht die zijn afkomst uit een gevaarlijke problematische regio aantonen. Ook heeft het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte de veiligheidssituatie in de stad Kabul beoordeeld en dit gelet op het feit zijn moeder en oom momenteel in Kabul gevestigd zijn. Verzoeker loopt een risico om in Paktia tevens het slachtoffer te worden van een onmenselijke en ontorende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Volgens het UNHCR verdient een dergelijke categorie verdere bescherming en zijn er voldoende rapporten die aantonen dat de streek waar hij vandaan komt gevaarlijk is.

2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker de schending van “het beginsel van behoorlijk bestuur” aanvoert zonder aan te duiden over welk beginsel van behoorlijk bestuur hij het heeft. De uiteenzetting van een middel vereist echter dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). In zoverre verzoeker de schending aanvoert van het “beginsel van behoorlijk bestuur”, zonder te preciseren over welk rechtsbeginsel het gaat, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.4. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 57/6, tweede lid van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Uit de bewoordingen van de aangevoerde middelen blijkt bovendien dat verzoeker louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*,

Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft in de bestreden beslissing op omstandige en duidelijke wijze uiteengezet waarom geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangevoerde vrees voor vervolging. De asielaanvraag van verzoeker werd verworpen omdat er geen geloof aan verzoekers verklaringen omtrent zijn identiteit en achtergrond en bijgevolg ook aan zijn problemen kan worden gehecht gezien (i) verzoeker bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd over zijn leeftijd en geboortedatum daar hij op basis van een leeftijdsonderzoek meerderjarig bleek te zijn terwijl hij als asielmotief aangaf als minderjarige door zijn vader dreigde te worden gerekruteerd voor de jihad, (ii) verzoeker op eigen initiatief niet kan aangeven hoe oud hij is terwijl hij wel een Afghaans paspoort neerlegt waarop zijn leeftijd en geboortedatum staan vermeld, (iii) verzoekers verklaringen omtrent zijn paspoort niet coherent zijn, (iv) verzoeker zijn taskara op basis waarvan hij zijn paspoort verkreeg niet neerlegde op aanraden van vrienden in België, (v) verzoeker een beperkte kennis had omtrent de Russische inval in Afghanistan, andere mujahedeem bewegingen dan Hezb-i-Islami en de op welke wijze zijn vader betrokken was bij het verzet tegen de Russische inval, (vi) verzoekers kennis op een aantal vragen een ingestudeerd karakter vertoonden hetgeen in onevenwicht was met zijn gebrek aan kennis omtrent het Afghaans nieuwjaar, de Afghaanse munteenheden en de maanden van de Afghaanse kalender, (vii) verzoeker weinig uitleg kon geven omtrent de Afghaanse vluchtelingengemeenschap in Pakistan, (viii) verzoeker zich niets kon herinneren van de reisweg tussen Kabul en Peshawar of van de plaats waar hij de grens is overgegaan.

2.7. Waar verzoeker aangeeft dat hij zijn paspoort heeft voorgelegd teneinde te bewijzen dat hij wel degelijk de leeftijd heeft die hij heeft opgegeven, Afghaan is en uit de gevaarlijke regio Paktia afkomstig is en er aldus geen discussie meer over zijn identiteit en nationaliteit is, gaat hij lijnrecht voorbij aan de uitgebreide motivering van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing. In het bijzonder werd immers met betrekking tot verzoekers paspoort het volgende vastgesteld:

“Wat meer is, ter staving van uw asielrelaas legt u een Afghaans paspoort voor dat u verkreeg in de provincie Paktia op 19 februari 2008. Volgens dit paspoort zou u geboren zijn op 17 februari 1988. Dat u enerzijds wel in staat bent een paspoort voor te leggen dat aan u zou zijn uitgereikt en waarop uw leeftijd en geboortedatum prijken maar anderzijds op eigen initiatief niet kan aangeven welke leeftijd u hebt, roept vragen op over de oprechtheid van uw verklaringen.

Uw verklaringen aangaande uw paspoort, het enige door u voorgelegde document ter staving van uw identiteit en asielrelaas, bleken overigens allerm minst coherent. Vooreerst bleek u ten tijde van uw eerste asielaanvraag slechts in staat een kopie van dit document voor te leggen. Dit zou u destijds per e-mail zijn opgestuurd door uw oom (CGVS, 10/10/11, p. 9). Tijdens uw tweede asielaanvraag beweert u dan weer dat het paspoort u per post werd opgezonden en u dit reeds voorlegde tijdens uw eerste asielaanvraag, wat hoegenaamd niet correct is (CGVS, 04/06/12, p. 4). U beweert nu tevens helemaal nooit contact te hebben gehad met uw familieleden per e-mail. U kon heden echter eveneens geen bewijs voorleggen dat uw paspoort u per post werd opgezonden. Verder is het merkwaardig te noemen dat op uw paspoort Paktia, een provincie in Afghanistan, als geboorteplaats vermeld wordt daar u steeds doorheen uw asielprocedures volhield dat u in Peshawar te Pakistan werd geboren. Voorts wordt op het paspoort vermeld dat u chauffeur zou zijn van beroep hoewel u zelf bekende nog nooit met een auto te hebben gereden (CGVS, 04/06/12). Tevens beweerde u dat uw oom u had aangeraden een paspoort te laten aanmaken maar merkwaardig genoeg bleek u niet te weten voor welk doeleinde dan wel (CGVS, 04/06/12, p. 5). Het paspoort zou zijn aangemaakt kort nadat u vanuit Turkije naar Afghanistan zou zijn gedeporteerd. Daarna zou u echter vrijwel meteen opnieuw gevlucht zijn zonder enige identiteitsdocumenten (CGVS, 04/06/12, p. 13). U hebt het paspoort dan ook nooit daadwerkelijk gebruikt. Deze vaststellingen roepen dan ook vragen op over de echtheid van het enige document dat u voorlegt ter staving van uw identiteit.”

De bewering dat er met de voorlegging van zijn paspoort geen discussie meer is over zijn identiteit en nationaliteit mist aldus feitelijke grondslag. De door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gedane vaststellingen zijn pertinent, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad gehandhaafd.

De overige motieven van de bestreden beslissing, die evenzeer allen steun vinden in het administratief dossier worden door verzoeker ongemoeid gelaten en blijven derhalve onverminderd overeind.

Van een kandidaat-vluchteling mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Hoger bleek dat verzoeker niet de waarheid vertelde over zijn werkelijke verblijfplaats(en) voor zijn vertrek uit Afghanistan in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Verzoeker draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens het gehoor. Door zijn gebrekkige medewerking en zelfs tegenwerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoeker voor zijn vertrek uit Afghanistan leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoeker de bron van zijn vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoeker bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele vluchtelingenrechtelijke vrees die hij mogelijk koestert. In het licht van het voorgaande is verzoekers verweer dat volgens het UNHCR een dergelijke categorie verdere bescherming verdient en dat er voldoende rapporten zijn die aantonen dat de streek waar hij vandaan komt gevaarlijk is, niet dienstig.

De Raad stelt tenslotte vast dat waar verzoeker aangeeft dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte de veiligheidssituatie in de stad Kabul beoordeeld heeft en dit gelet op het feit zijn moeder en oom momenteel in Kabul gevestigd zijn, feitelijke grondslag mist.

2.8. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

2.9. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier,

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF